

Arrest

nr. 349 515 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. SOLS
Beringsesteenweg 51
3971 HEPPEN-LEOPOLDSBURG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 februari 2026 tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2026 met refertenummer 137489.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. PAUWELS loco advocaat G. SOLS en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2019 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (meermaals), tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met 3 jaar uitstel.

Verzoeker diende op 23 juli 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische partner mevrouw A.L., en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Op 7 april 2021 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn echtgenote, A.L., van Belgische nationaliteit.

Er werd op 17 april 2017 een aanhoudingsbevel ten aanzien van verzoeker afgeleverd te Nador wegens vervolging voor diefstal van cash geld en juwelen. Op 30 mei 2024 werd de exequaturbeschikking van 19 februari 2019 betekend.

Op 31 mei 2024 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Hasselt. Verzoeker werd gedetineerd tot 10 juli 2024.

Verzoeker diende op 7 oktober 2025 een aanvraag om duurzaam verblijf in bij de gemeente Tessenderlo-Ham.

Op 9 februari 2026 maakte deze aanvraag het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24).

Het betreft de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker zet een enig middel uiteen waaruit kan worden afgeleid dat hij de schending aanvoert van artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat hij sedert 29 september 2020 onafgebroken op het adres gelegen te 3945 Tessenderlo-Ham, Zandstraat 63, heeft gewoond. De detentie waar de bestreden beslissing naar verwijst tussen 31 mei 2024 en 10 juli 2024 zou verkeerdelijk zijn. Verzoeker stelt dat de klacht zou zijn ingetrokken en het aanhoudingsbevel niet langer uitvoerbaar is. Om deze reden zou de detentie niet aan hem verweten kunnen worden.

Beoordeling:

De bestreden beslissing besluit dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 42quinquies Vreemdelingenwet.

Artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet (oud) luidde als volgt:

“§ 1. Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, [1 ...]1, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voor zover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie.

Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in artikel 42quater, §§ 3 en 4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42quater, § 1, tweede lid.

(...)”

De gemachtigde stelt vast dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste van ononderbroken verblijf gedurende vijf jaar en motiveert dit als volgt:

“Betrokkene diende op 07/10/2025 een aanvraag in met het oog op het bekomen van het duurzaam verblijfsrecht.

Betrokkene voldoet echter helemaal niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in art. 42 quinquies van de wet van 15.12.1980: betrokkene heeft weliswaar intussen reeds meer dan 5 jaar verblijf in België, maar er is geenszins sprake van een ononderbroken verblijf in het Rijk gedurende de vijf jaar volgend op de aanvraag gezinshereniging die tot huidig verblijfsrecht heeft geleid.

Betrokkene werd op 05/06/2019 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen. Betrokkene is gedetineerd geweest van 31/05/2024 – tot 10/07/2024. De termijn van vijf jaar voor het bekomen van het duurzaam verblijfsrecht begint vanaf datum van vrijstelling opnieuw te lopen (cfr. Arrest Onuekwere dd. 16.01.2014 in van het Europees Hof van Justitie in de zaak C- 378/12).”

Verzoeker betwist geenszins dat de termijn van detentie de termijn van ononderbroken verblijf opschort, noch betwist hij dat hij gedetineerd was tussen 31 mei 2024 en 10 juli 2024. De grief van verzoeker komt erop neer dat zijn detentie verkeerdelijk zou geweest zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt hoegenaamd niet dat de verzoeker op basis van een vergissing of verkeerde informatie werd opgesloten.

Het aanhoudingsbevel vanwege het parket van Nador dateert van 17 april 2017 en op 30 mei 2024 werd de exequaturbeschikking van 19 februari 2019 betekend, zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker stelt dat de klacht voor feiten van diefstal die aan de grondslag liggen van de aanhouding, werd ingetrokken. Zulks blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier.

Artikel 42quinquies vereist *“een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie”*. Het Hof van Justitie oordeelt in zijn arrest C-378/12 van 16 januari 2014 (Onuekwere), waar de bestreden beslissing nadrukkelijk naar verwijst, dat perioden die in het gastland in een gevangenis zijn doorgebracht door een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zelf gedurende die perioden een duurzaam verblijfsrecht heeft verworven niet kunnen worden meegeteld voor de verwerving door de derdelander van een duurzaam verblijfsrecht en dat het vereiste ononderbroken karakter van het verblijf wordt doorbroken door perioden die in het gastland in de gevangenis worden doorgebracht door deze derdelander.

De verbale nota van de Ambassade van het Koninkrijk Marokko die door verzoeker niet werd voorgelegd bij zijn aanvraag, werd opgesteld op 24 juni 2024 en dus na de aanhouding en opsluiting van de verzoeker. Dit stuk wordt voor het eerst bijgebracht bij zijn verzoekschrift. Ook waar verzoeker erop wijst dat hij eerherstel heeft gevraagd en nog wachtend is op een antwoord, kan de Raad enkel vaststellen dat zulks niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de Raad slechts een wettigheidstoetsing uitvoert waarbij hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuursbeslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat deze werd genomen.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet bekend waren.

Indien verzoeker van mening was dat het stuk relevant zou zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag duurzaam verblijf stond het hem vrij dit over te maken aan het bestuur, hetgeen hij niet deed. Het kwam aan de verzoeker toe zich uit eigen beweging tot het bestuur te richten om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldeed om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen.

Geenszins toont verzoeker aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 42quinquies wordt niet aangetoond.

Het beroep is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU